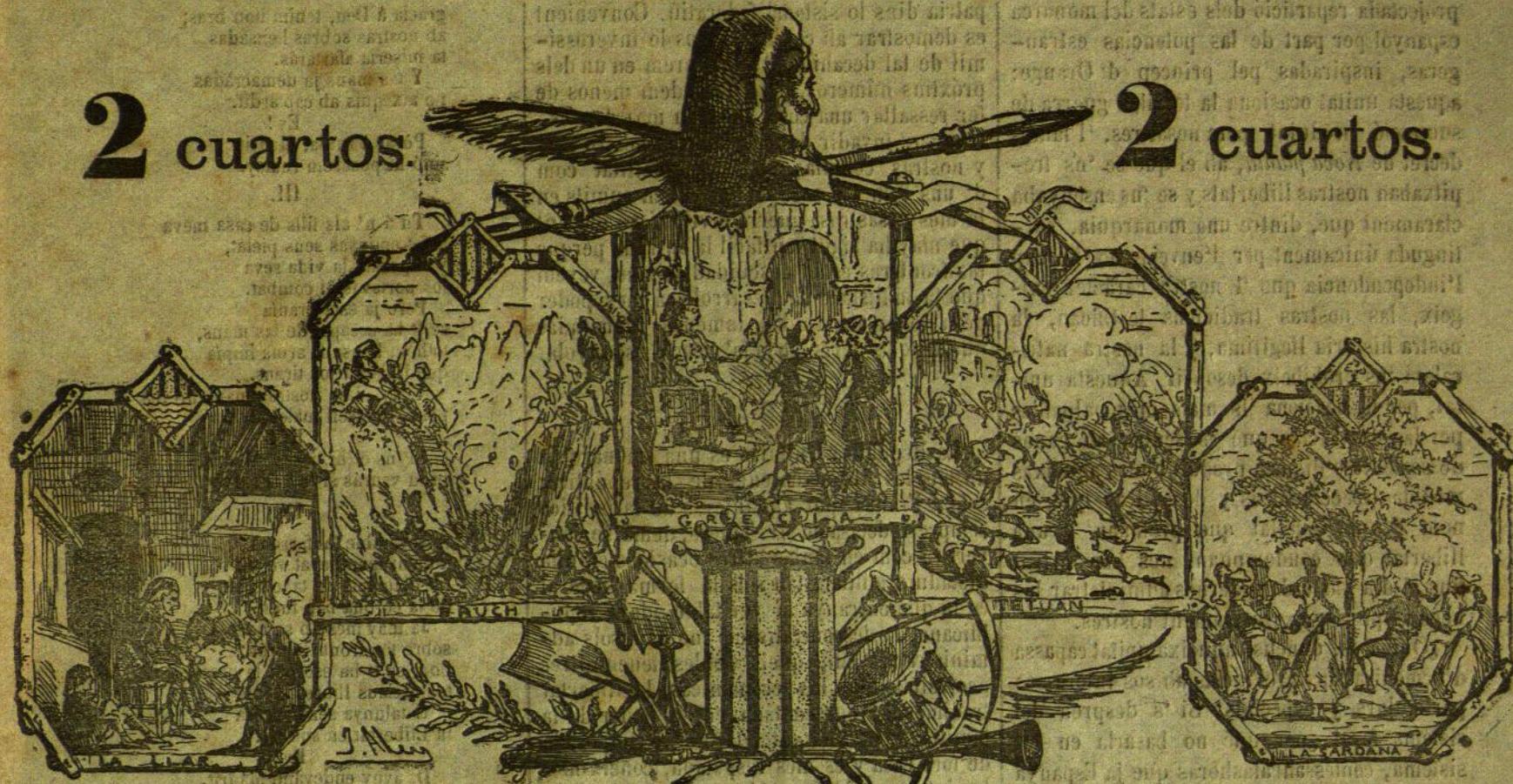

2 cuartos.

2 cuartos.

SEGONA ÉPOCA.

LA BARRETINA.

SEGONA ÉPOCA.

SETMANARI POPULAR.

D'algú temps à n' aquesta part, una mullitut, guida pot ser per una idea generosa, inspirada pot ser per un sentiment de refinat egoisme, s' complau en alabar y ensalzar la, per ells maravillosa, unitat espanyola. Casi sempre la generositat cega la vista del cor, y no gaire sovint l'egoisme descobreix la conveniencia general. Tota vegada, donchs, que ells propagadors y patrocinadors de dita célebre unitat forman part d'aquests dos grups, molt poch convenientes per auxiliar ab son nom y sos desiljos als principis que defensan, concretémos als fets reals y positius; que bè prou qu' ells s' encarregan de demostrar lo que molts s' empenyan en amagar dessota d'argúcias ridícolas ó utòpias puerils.

¿Ahont se troba aquesta pretenduda unitat de la nació espanyola? L'unitat, que es forsa reconeix en algun període de la nostra història, ges tal vegada l'unitat veritable, ó l'abús d'autoritat de la part de dalt, ab lo fi y efecte de constituir una uniformació capaç d'apagar tot l'esperit que un dia, mes ó menos tart, podrà arribar a exèrcir sa

accio sobre aquesta autoritat, débil dintre sa naturalesa real, y a destruirla y escampar los bossins de son ceptre entre la classe baixa que, repartint-sels, se col-locaria al puesto de l'autoritat enderroçada pera declarar vinent y poderosa sa soberania?

Pera molts arranea aquesta unitat del temps en que, després de la vinguda dels Bárbaros del nort—invasors que permeteren regirse á las distintas rassas ab sos respectius códichs—los pobles anaren enmotllant sus costums en un mateix motlo, representat ab lo códich del Fueno-juzgo. Si tal basa es la basa de l'unitat nacional; si aquest pas d'unió acaba ab los anteriors testimonis de la divisió entre 'ls Bárbaros y 'ls naturals, ab el códich d'Euric y ab la ley Theodosii, i per qué vé després lo sistema foral, proba segura, argument incontestable de la necessitat que tenen totes las forses, que enclouen una accio propia, de ser representadas en l'escena social? Si tant convenient es aqueixa unitat, com es que 'ls reys, que, dada sa naturalesa, debian sostenirla á tot trance, concedeixen fueros com los de Lleó, Sepúlveda y Cuenca, per part del poble, y 'l vell y nou de Castilla y 'l de Nájera respecte als nobles? Es que 'ls reys, al gober-

nar, no fundaban son govern en la mira de la conveniencia dels pobles, sino en la fermeza de son poder. Per ço veyem que, pera combatre'l feudalisme, cerclo de ferro que debia afegir la monarquia, constitueix privilegiós á las municipalitats, privilegiós que, minam gradualment los fonaments de las institucions basadas en el dret diví, debian enderrocarlas ab estrépit, proclamant, ab la lògica dels fets y sa filosofia, la ley de la soberania popular.

Per altres, aquesta unitat fan celebrada comensa en lo regnat dels reys anomenats catòlics, apomenats tals pot ser perques's regiren estrictament per las reglas de caritat que segons sembla el catolicisme "ns imposa, ara condemnant á n' En Galileo, ara martirisant los Jueus, ara trayent als àrabes, ara alsantse per las montanyas de Catalunya y Navarra. Aquesta unitat ocasiona l'acitud de las provincias á la vinguda de Carlos I d'Espanya, V d'Alemanya, produint las célebres Comunitats de Castilla; aquesta unitat ocasiona l'malestar de Catalunya en temps de Felip IV, produint la lluya dels segadors; aquesta unitat ocasiona l'entrada de las tropas franceses en territori català en temps de Carlos II, produint la

projectada repartició dels estats del monarca espanyol per part de les potencias estrangeres, inspirades pel príncep d'Orange: aquesta unitat ocasiona la terrible guerra de successió, produint, pera nosaltres, 'l famós decret de *Nova planta*, ab el que se 'ns trepitxaban nostras llibertats y se 'ns ensenyaba clarament que, dintre una monarquia, sostinguda únicament per l'envaja, no hi cap l'independència que 'l nostre caràcter exigeix, las nostras tradicions testifiquen, la nostra història llegítima, y la nostra naturalesa 'ns prohibeix desobeir. Aquesta unitat, per fi, ocasiona 'ls més més palpables per les províncies que 's senten ab ganas de sostenir-se dignes, produint totas aqueixas mesures reaccionàries y despòtiques que, en nom d'una igualtat que profanen y una llibertat que condempan, nos han privat fins al dia hasta de podernos administrar los negocis pura y exclusivament nostres.

Quina es, donchs, aqueixa unitat capassa d'armonizar les províncies ab sos interessos particulars y especials? Si 's despren del sistema foral ¿per qué no basaria en tal sistema, confessant alashoras que ja Espanya l'ha tinguda? ¡Ah! El sistema foral està basat en el privilegi, en la debilitat dels reys que, veyent alsarse al seu rededor el fantasma del Feudalisme, anaban á raure tot justament al poble, son antagonista, demandantlos hi, no ab l'autoritat del qui 's creu representar el poder llegítim, sinó ab l'humiació del que veu perdre son tresor, l'auxili de sus forças, que feya poch temps debilitaba ab l'ajuda del feudalisme que volia esfonsar. El progrés ha mort el privilegi. La Roma representa l'unitat dintre l'esclavitud; el sistema foral representa la varietat dintre 'l privilegi: ara li toca venir la varietat, basada en la llibertat, dintre l'unitat; la federació dintre la democràcia. De quina manera? En un altre article, probarem de desarollar' ho. — S. P. y C.

Fins avuy habem estat forçosament units per los centralisadors governs á la capital d'Espanya. D'avuy endavant lo llis suauissim de la federació serà lo que nos unirà ab las demés províncies germanes, no perdentes ab ella com creuen alguns la gran obra de l'unitat espanyola.

Es precís que tots treballem perque prompte siga un fet l'establiment de la República federal. Ni pensar debem que may puga establir-se l'Unitaria, puig que ab aquesta forma, s'hi anyadirian á n'ls més de que fins are habem sigut víctimas, altres que tal vegada serien de mes funestas conseqüències.

Melts son les que temen per la industria

patria dins lo sistema federatiu. Convenient es demostrar ab copia de datos lo inverossímil de tal decaiment y ho farem en un dels próxims números, pero no podem menos de fer ressaltar una cosa: podrán may los estrangers invadir de mercaderías nostre país y nostras colonies ab tanta facilitat com d'uns 8 mesos ensa en que estem sumils en la mes desastrosa guerra civil? Y no obstant que may ha sigut tan fácil la entrada perque las fronteras están descuidadíssimas, veyem que la industria se desarrolla á mes poder pera donar abast á las immensas demandas que de totas parts reb la fabricació espanyola.

La República Unitaria es una monarquia ab tots los inconvenients de la república; sols á França pot aguantar-se ab la política sempre indecisa de Mr. Thiers, demá se convertirà com en tantas altres ocasions en una dictadura militar: tan sols la forma federal es la que entranya la veritable ideya republicana, la descentralisació no tan sols administrativa puig quels pobles tenen altres necessitats que las económicas, la llibertat tradicional representada en lo poder de la família y per fi la autoritat no ve imposta de fora casa y es mes respectada, coneix mes los interessos dels pobles perque hi viu y així desirueix las ambicions de un conqueridor com dins d'ella no 's criejan tan facilment la plaga de comerciants polítics.

Nostre poble va comprenent sos verdaders interessos. Pera provenir al pervenir, gira sos ulls al grandios passat de Catalunya. En aqueixos dies de gran moviment en las ideas y en las aspiracions se recordan aquellas institucions que com la Diputació de Catalunya y 'l Concill de Cent feren immortal lo nom de la terra, se posa esment en las cosas que produhiren sa desaparició com las guerres dels segadors y de Felip V, y 's manifesta en si un esperit patri tant de bona lley que 'ns fa augurar pera endavant ditxos dias. La llavor plantada ha donat son fruct: no es bon català qui no procura conrear lo camp hont s'han de veure enllassadas la sava de las antigas institucions ab tot lo que de bo portan los moderns avansaments.

LA CANÇO DE MADRIT.

I.

Xuclador de la sanch nostra,
la teva hora ja ha arribat;
desd' avuy amaga 'l rostre
que 'l teu trono s'ha ensorrat.

Desd' avuy gobernàt sola
si sola no 't mors de fam;
ton sobre ja a ningú immola,
las flors t' han fugit del ram,

No lliguis l'aucell que vola
que sinó alsarèm lo crit:

Ey!

Recòrdaten bé, Madrit;
tu també 'ns teyas la lley.

II.

Abans la província anava
treballant y cobrant tu,
pero avuy això s'acaba:
que 's mantinga cada hú!

Per què 'ns les mossegades,

gracia á Deu, tenim bon bras;
ab nostras sobras llenasadas
ta miseria afartarás.

Y tas mans ja demacradas
no aixequis ab cap ardit.

Ey!

Pòsit a ralla, Madrit,
sinó hi posarem remey.

III.

Tu á n' als fills de casa meva
te n' enduyas sens pietat,
y exposant la vida seva
los portavas al combat.

Pero ja esta tirania
se t' ha escapat de las mans,
tohom mensa l'arma impia
que li dàren los tirans.

Y jay! si en nostras mans un dia
posas lo fusell malehit!

Ey!

Si 'ns el'hi posas, Madrit,
prou veurás si 'ns fa servey!

IV.

Miserable fanfarrona
duhet mantlevat vestit;
los diamants de ta corona
de ta corona han fugit.

Ja may mes ab sa bellesa
sobre ton front lliuriran;
llop, se t' ha escapat la presa,
los esclaus lliures serán!

Catalunya sent encessa

la Llibertat en son pit.

Ey!

D' avuy endavant, Madrit,
nosaltres nos fem la lley!

F.

RECORDS HISTORICHS.

Avuy que tan se comentan, y alguns fins s'espantan dels actes de nostra diputació dirigits á descentralisarnos de Madrit per arribar á la verdadera ideya de la federació, es del cas recordar la història de l'antiga diputació general de Catalunya.

Verdader cos representatiu de tot lo Principat, era lo supremo magistrat que tenia confiadas la unió y las llibertats públicas, era la que s'encarregaba de fer cumplir los acorts de las corts, y així, rebia lo jurament dels oficials y empleats de fer observar las constitucions, lleys y usatges.

Cuidaba del repartiment de las contribucions per atendrer á la defensa y demés necessitats del Estat; la administració se portava ab tan d'escrúpol que per contenir estasas, s'obria tots los anys un judici de visita en que se posaban publicament los comples que qualsevol podia impugnar y fer corregir si alguna errada tenian.

En temps de guerres y sublevacions, se posava devant de las tropas catalanes.

Lo carrech de diputat era trienal.

Los diputats á semblansa dels concellers, vestian gramalla vermella, sortien á cavall, precedits dels porrers com los edils y tribunos de la república romana.

Un altre dia parlarém del Concill de Cent, de las corts generals y dels concellers.

RETALLS.

Pera que 's veja fins ahont tenen coneixement de las províncies los que viuen á la que fou capital de la Monarquia, cópiem lo següent suelto de la Iberia:

«Las autoritats de Catalunya han donat la llicència al exèrcit y lo mateix s'ha fet á Gerona.»

De manera que per la «Iberia» Gerona y Catalunya no son mes qu' uns coneiguts.

Los diputats radicals andalussos s'han tornat tan federalists, qu' ignorant que las qüestions qu'affectin á tots los estats federalists espanyols sols poden esser resoltas per las Cortes formadas dels diputats qu'envihi cada Estat, han demanat al Congrés que declarés ports franchs los d'Andalusia. Vos veig. Es d'esperar que 'l federalisme d' aquells examadeistes no passará d' esser lo darrer esfors d'uns homes que, al entornarsen á casa seva, serà pera esplicar á la familia qu'una vegada y prou varen ser á Madrid.

En Joseph Roca y Roca, autor del article «Patria y matria» que publicà «La Renaxensa» 'ns ha dit que agraheix á sa redacció la nota que posá avans de sa inserció donant á comprendre que no estava conforme ab las ideas esposadas en l'espressat article; puig d'aquesta manera, dat el silenci de la redacció per lo que toca als altres articles, la redacció de «La Renaxensa» separa al autor de «Patria y matria» del nivell d'opinions generals á que molts l'hagueren pogut tenir.

Serveix aixo d'aclaració per lo que en lo número passat diguerem.

Veus aquí què la holsa baixa, tothom se mira esparverat, y qui la pot dir mes grossa aquell es á qui l'escollan una colla que s'emponyan de curiosos, la gent ompla los carrers de gom á gom y per tot arreu diuen que s' diu que han dit... que han calat foch als quatre cantons de la ciutat, que... una turba de comunistas anaban de casa en casa saquejant y passant á mata y degolla, que... l'exèrcit se havia passat á la barreja, y vingué la nit á cubrir tantas desgracias.

Això era á Barcelona, alló se contaba á Madrid.

Viva la Republ....

¡Federal! ¡federal! aufegant la veu del governador de la província eridá lo poble en la plassa de St. Jaume, lo dia de l'arribada del President del poder executiu: lo governador digué que volia també la federal: lo Sr. Figueras pogué comprender tota la forsa ab que l' ideya federalista dominà als republicans de Catalunya, puix que tenim entès que una cosa per l'estil li passá á Tarragona.

D'aquí en devant veurém en los llibres de química consignada una nova observació, un altre descubriment; los científichs parlarán de la asamblea-radical, com un dels cossos indisolubles.

Després de lo de Catalunya, ha vingut com un refresh lo que ha passat á Saragoça que també los republicans d'allí volian proclamar la soberania del seu estat. Madrid ja me 'l figuro com aquells mestres aficionats á donar palmetadas á la canalla, y que de prompte se li revoltan y als erits de, festa, festa, avalotan tot lo barri.

Llegim en *El Imparcial*: «Verdaderamente no se comprende que gente tan práctica como la catalana acepte el federalismo, que seria su muerte y ruina, y mucho menos se comprende ahora que en el seno del poder ejecutivo apenas se habla mas que catalan.» ¿Desde quant ensa se preocupa per los interessos de Catalunya lo periodich unitarista? A mes, aixó de parlar en català dins del ministeri es molt serio, es com si diguesim, foch á dins de casa.

Ara que per tot arreu comensa á florir la primavera, de veritat, nos ha fet mal efecte alló de veurer una *D. Neus* per las muntanyas de Catalunya; recor d'una època romàntica, aquella heroina que alguns carlins comparan poch menos que ab Isabel la Católica, presenta un espectacle tan singular com grotesch devant' las ideyas de nostre sige.

Vaja, tot aixó no es del temps.

Encara que no hi vinga á tom, copiem lo següent epígrama que avans de la proclamació de la República sentirem recitar en una reunió per un conegut escriptor amich nostre.

¿Vols sé un negoci com cal?
Donchs agafa 'l Duch d'Aosta
Y cómpral per lo que val
Y vénlo per lo que costa.

La Diputació Provincial ha nombrat una comisió pera que propose un projecte pera cambiar los distintius que actualment usan los diputats. No dubtem que 'ls individuos que la forman tindrán present las tradicions històriques que representa la Corporació y 'ls gloriosos recorts de la pàtria, á si de donar á 'ls citats distintius un caracter verament català.

Es necessari que 'ls amants de la idea federalista procuren que totas las manifestacions de la mateixa tinguin un color local, puig no d' altre modo pot progressar aquella, y mantenirse sempre ab forsa y vigor, fentse quant menys simpática, als qui indiferents en política estiman no obstant las cosas de la terra.

Hi ha á Barcelona un diari á qui sembla no li agradan las barretinas. De altre modo no sabem esplicarnos com tantas y tantas vegadas en las columnas ha aconsellat als soldats que se las traguessen baix e cusa de que el soldat no deu cambiar cap prenda de son vestuari perquè la disciplina ne sufreix. Ca-

sualment per assemblar-se mes ab los paysans es perquè molts soldats han llençat lo ros del cuartel per la barretina de muntanya. L' un los recorda 'l jou que en ells se 'ls ha fet sufri fins are, l' altre l' aspiració á la llibertat de que es estat la roja barretina gloriosa ensenyà.

A Barcelona y en alguns altres centres importants hi ha algunes societats catalanas, millor dit catalanistas. «Nosaltres que ho som de cor no podem menys de preguntarlashi per quan esperan mostrar a la llum del dia sus intencions. Lo mateix dihem de molts que essent com ho provén sos escrits federalistas verdaders, fujen lo cos com se sol dir en las ocasions en que com aquesta tan necesaris son sos serveys á la federació perque tan suspiran. Recórdintse que 'l tant de bò no es propi de gent enèrgica y que de bonas intencions no sen pot viurer.

REFRANS FILOSOFATS.

No aconsellariam á ningú que en èpocas críticas com las presents en que á cada moment s' está parlant de proclamar l'estat de Catalunya, estiguesssem ab las mans plegadas. Avant nos mana nostre credo polítich. Avant nostre amor al pais. Avant que l' *últim mico* es 'l que 's nega.

Per no seguir nostres passats lo antich refrá qui no adoba la gotera te de adobar la casa entera los seus nets dehuen destruir un edifici que á no voler construirlo ab materials estranys haguera tingut llarga durada. Nostres pagesos may volen usar en sas construccions sorra de mar. Quant funesta ha sigut aquesta per los monuments de l' unitat espanyola.

No se sap de qui son los matros fins que es mort lo traginer. Are pues que es morta la monarquia veurem be tot lo que baix son inanto s'amagava.

Hostes vindrán que de casa 'ns traurán. Aixis nos ha passat als catalans. Es tal la plaga de castellans que se 'ns ha tirat sobre, que nostres compatriots dehuen buscar á Hunyadas nacions lo sostento que no troban en sa patria.

A cent anys coteta verda. Veus aquí perque molts madús deahir se fan liberals avuy dia; mes recordeus que Monseny quant mes blanqueja mes bobesa y que ab sas brometas no 'ns fassen una mala partida á la naixent federació.

Qui te mare gran boca buda, nos diu ben

bé lo que debem fer. Fer de Catalunya nostra mare y llavors no 'ns faltará mai lo que 'ns trobem á faltar ab un padastre desapiadat.

LA BEVATA.

Be menjá y está groga,
lo cap poria abaixat,
y sembla que no 's moga
quan va per la ciutat.

Al cap la mantellina
que sobre 'ls ulls li vé,
li diulen Serafina
y es dona d' un carer.

Moller y sens maynada,
la dona viu en pau,
qu' encara qu' es casada
son home es un babau.

Primer que satis ella
s' esberllaria i pi,
a fan bona parella
l' espousa y la marit.

Si surten á la festa,
l' Iglesia es lo primé,
may de resá 's veu fiesta,
y altre peçat no té.

Si vá al confessori
milha hora s' está allí,
y aixó que sol anarhi
un cop... cada matí.

Y va á las quaranta horas,
y resá á la oració,
y sempre va ab sevadoras
d' alguna comunió.

Ni cap sermó may deixa
ni professó ha deixat,
putz dia ella mateixa
que ho te per gran peçat.

I si l' marit no dia
com ara está malat,
per 'xò ella fa sa via
y d' ell no 'n fa cabal.

Y mentres tant qu' ell plora
lo fel del seu doló,
la dona un sant adora
resant ab devoció.

Y cap remet may prova
resant de dia y nit,
y torna á casa. Y trova
ho y morí lo seu marit.
I ab fé y may alligida,
va dient per tot arreu:
«P. 'iques' hi fa en la vida,
tant bé li haurá fet Deu!»

Catalunya, mentres fou un estat independent, mentres formá una nacionalitat, aná sempre al devant en lo camí del progrés, al costat de las nacions mes avansadas. Catalunya, desde el moment que s'uni per constituir la unitat espanyola, perdé tota sa influencia com a nació, decayent rapidament ofegada baix lo pes d' une serie de governs inmorals en sa major part que, en lo afany de acumular capitals immensos, ja per sostener guerres estérils, y sempre deporables, ja per satisfacer las aspiracions, la desangranada de dia en dia fins arribar á ferli perder la seva dignitat, esclava sempre de las bayonetes.

Decaiguda desde el primer moment sa marina, no triga gaire en decouer son comers, industria y agricultura; y si mes tard tornaren á alsarse fins lo punt en que avuy se troban no fou degut mes que á la gran actividad de sos fills sempre treballadors. No hi ha mes que fullejar la historia, per trobar á cada pas un fet que provi lo que estem dient. No 's veurá en ella altre cosa que gravamen sobre gravamen, pesant sobre s' bisenda, derrotjada per ignorant monarcas y ministres de mala fé, que per satisfacer sa ambició, no se 'ls endonaba resenriguirse á costas dels suors de totes las pro-

vincias unidas, conseqüencias de una unitat nacional que així tan cara 'ns ha costada.

Ara bé, tot aixó ha caygut ja, per aixecarse sobre ses ruïnes lo bell edifici de la federació, esperança de tot un poble que per tant de temps s' ha vist vilment esplotat per una serie de goberns qui mes centralista. Quo d'avuy endavant siga una veritat la paraula descentralisació de que tantas y tantas vegades se n' ha fet gala sols per escarni. —G.

PENSAMENTS POLITICHES.

La patria es l'origen á que perteneixem, la rasa de que som, lo bressol en que 'ns bronxarem, la llar que esten sobre nostra existència la glassa d' or de sa poesia, lo temple que inspira nostres primeras esperances, y ahont com nebols d'encens rambo nosaltres primeras oracions se perderen; y sobre tot la llengua, esta forma de la ideya, aquest verb del ànim.

Castellor.

Baix lo govern dels reys d'Aragó, Barcelona gosaba dins la monarquia de totes las ventajes de la República.

S. Sismondi.

No pot estimar sa nació qui no estima sa província.

Capmany.

Rebujo dels Estats Units la càmara, alia y l' veto presidencial, da Suissa los ressabits francesos de 1848. Vull una República verdaderament espanyola, democràtica y federal.

G. Serraclar.

ACUDITS.

Un deixable á qui lo catedràtic digué burro devant de tota la classe, se contentá ab respondre:

—Senyor catedràtic: Deu nos ha fet germans.

En una bongueta de Barcelona, fa pochs días, que s' hi posà una doça annificant al públic que 4 tothora, ab soliva dejuna, euganjava qualsevol objecte trençat.

La gent comensa á dubtar de tal cosa perque no 's comprehén que aquella dona tingüés sempre la soliva en dejú.

Mes alguns curiosos entraren á la botiga y pogueren creure 'l fet, al veure un Mestre d' estudi, allí en un racó que no feya mes que enganxar.

—Jo si manéss deixa un home tot voltat de geni á la plassa de San Jaume, á tots aquells mes rics, pero als mes rics, qu' abandonen la patria en los moments de perill, los ni corifacariá 'ls bens, á ni de que qual tornessin se mosen de repert.

—Bé, digué un dels que l'escollavan, quin interès tenia en que aixó succebis?

—Faig caixas de mort, de luxo, digué.

Anava á estrenar-se un drama d' un dels millors autors espanyols, en lo qual hi havia una escena, que 'ls comparsas respondien ab pn' crit de «casa» al que donava un actor de «casa la liberdad».

Un comparsa de sentiments retrogrados, cregué que certes vuscas ni per broma poden darse, així es qu'escrigué una carta al autor, en la que després de recordar la escena li deya: *per lo mohor, i cosa arrengla i drama i no cosa ab mi.*

EPITAFI.

Aquí hi ha un rey calavera
Qu' avans de serho ja ho era.

D. F.

Solució á la Xarada del número passat.

Si vols que t' expliqui 'l cas,
Mentrestant me prenco lo t,
Ab llapis te 'l copiarás
Si vens d' Espanya al Cate
Que a Castella 'm trobarás.

Un Tortosí.

Solució á l' Endevinalla del número passat.

—Qu' es tanto, no l' endevinat?
—Ea l' hora d' un poble enter.
—I no pensa que pot ser?
—No...

—Home, la Barretina.

Un Tortosí.

Solució al Geroglific del número passat.

—Perqué ha perdut la fortuna
s' ha suicidat en Peg.
—Que 's va tornar noig, horango?
—Home, a grans mas grans reneus.

XARADAS.

Ma priuora ab ró la rich,
Ma segora y ta rosega.
Ab lo tot a Catalunya
A n' els traydors anomenan.

ENDEVINALLA.

Sens ser home m' batjarei,
Y com ta mare, duch nom.
Parle tu si acas urises
Y 'l mateix faig si agas mots.
Te desperto quan es l' hora,
T' aviso quan se fa losch.
Sense ser res de terrissa
M' han esquerdat quinsa cons.
A ma ven, de Catalunya
L' estrangé ha fugit ben tots,
Qui al ourem los fils del poble
Tots som atents m' han respot.

GEROGLIFIC.

SUÀS BA+DGE LL
BNAODVAELONA
HDO STZATRANCAHS
GAS SADELA SELVA
Las solucions en lo número vindent.

ÚLTIMA HORA.

Las dotze de la nit.

Correspondencia de «La Barretina».

—(Girona): li publicarem, enviu 'l treball de que 'ns parla sobre 'ls Ajuntaments de Barcelona.—*Un Tortosí* (Barcelona): li publicarem les dues solucions com poi veure; lo demés no pas per ara germà.—*P. Garcia y Enrich* (Idem): li agrabim lo seu bon zel, pero que no veu que tot lo que V. te d' escrups ab las paraulas ho tenea los versos de mancos? Conti ab los dits que hi ha d'haver vuit sílabas. Tant amichs com antes.—*Picaportas* (Idem): las solucions no han servit; la xarada esperarà tanda.—*Dos felissos* (Idem): un epitafi publicat y mes devant publicarem un epigramma. Val mes aixó que res.—*Pep Roig* (Berga): enviu la novelia y veurem, perque lo qu' ara 'ns envia no la per casa.—*P. M. Reus*: prou va ben errat, no senyor, no.—*Jaume Gibert y T.* (Barcelona): celebram lo seu entusiasm me, pero no li podem insertar lo que 'ns envia.

Imp. de A. D. a carrech de V. Berdós, S. Simp. del Regomir, 4.